HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a cincea)

9 iunie 2022*

„Trimitere preliminară – Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 – Codul vamal comunitar – Articolul 30 alineatul (2) literele (a) și (b) – Valoarea în vamă – Stabilirea valorii de tranzacție a unor mărfuri similare – Bază de date creată și gestionată de autoritatea vamală națională – Baze de date create și gestionate de autoritățile vamale ale celorlalte state membre și de serviciile Uniunii Europene – Mărfuri identice sau similare exportate în Uniune «în același sau aproximativ același moment»”

În cauza C-187/21,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Kúria (Curtea Supremă, Ungaria), prin decizia din 4 februarie 2021, primită de Curte la 25 martie 2021, în procedura

FAWKES Kft.

împotriva

Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága,

CURTEA (Camera a cincea),

compusă din domnul E. Regan, președinte de cameră, și domnii I. Jarukaitis, M. Ilešič, D. Gratsias (raportor) și Z. Csehi, judecători,

avocat general: doamna T. Ćapeta,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

– pentru FAWKES Kft., de L. P. Maruzs, ügyvéd;

– pentru guvernul maghiar, de M.-Z. Fehér și K. Szíjjártó, în calitate de agenți;

– pentru guvernul spaniol, de I. Herranz Elizalde și S. Jiménez García, în calitate de agenți;

* Limba de procedură: maghiara.

– pentru guvernul francez, de G. Bain și A.-L. Desjonquères, în calitate de agenți;

– pentru guvernul finlandez, de M. Pere, în calitate de agent;

– pentru Comisia Europeană, de B. Béres și F. Clotuche-Duvieusart, în calitate de agenți,

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatei generale,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 30 alineatul (2) literele (a) și (b) din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar (JO 1992, L 302, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 5, p. 58), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 82/97 al Parlamentului European și al Consiliului din 19 decembrie 1996 (JO 1997, L 17, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 9, p. 250) și prin Regulamentul (CE) nr. 2700/2000 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 noiembrie 2000 (JO 2000, L 311, p. 17, Ediție specială, 02/vol. 13, p. 12) (denumit în continuare „Codul vamal”).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între FAWKES Kft., pe de o parte, și Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága (Direcția de soluționare a contestațiilor din cadrul Administrației Naționale Fiscale și Vamale, Ungaria) (denumită în continuare „autoritatea vamală maghiară”), pe de altă parte, în legătură cu decizia prin care aceasta din urmă a stabilit, în temeiul articolului 30 alineatul (2) litera (b) din Codul vamal, valoarea în vamă a unor produse textile originare din China (denumită în continuare „decizia în litigiu”).

Cadrul juridic

Codul vamal

3 Codul vamal a fost abrogat și înlocuit de Regulamentul (UE) nr. 952/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 octombrie 2013 de stabilire a Codului vamal al Uniunii (JO 2013, L 269, p. 1, rectificare în JO 2013, L 287, p. 90). Cu toate acestea, în temeiul articolului 286 alineatul (2) din acest din urmă regulament coroborat cu articolul 288 alineatul (2) din acesta, Codul vamal a rămas aplicabil până la 30 aprilie 2016.

4 Potrivit celui de al optulea considerent al Codului vamal:

„[…] [Î]n procesul de adoptare a măsurilor de punere în aplicare a prezentului cod, este necesar să se vegheze, pe cât posibil, la prevenirea oricărei fraude sau nereguli care ar putea aduce atingere bugetului general al [Uniunii Europene].”

5 Articolul 6 alineatul (3) din acest cod prevede:

„Deciziile adoptate de autoritățile vamale în scris, care fie resping solicitările, fie sunt în detrimentul persoanelor cărora le sunt adresate, trebuie să stipuleze motivele pe care se întemeiază.”

6 Articolul 29 alineatul (1) din codul menționat precizează:

„Valoarea în vamă a mărfurilor importate este valoarea de tranzacție, respectiv prețul efectiv plătit sau de plătit pentru mărfuri atunci când sunt vândute pentru export pe teritoriul vamal al Comunității, ajustat, când este cazul, în conformitate cu articolele 32 și 33 […]”

7 Articolul 30 alineatele (1) și (2) din același cod dispune:

„(1) Atunci când valoarea în vamă nu poate fi stabilită în conformitate cu articolul 29, ea se determină prin parcurgerea succesivă a literelor (a), (b), (c) și (d) de la alineatul (2) până la prima din aceste litere în conformitate cu care această valoare poate fi stabilită […]

(2) Valoarea în vamă așa cum este stabilită prin aplicarea prezentului articol este:

(a) valoarea de tranzacție a mărfurilor identice vândute pentru export în Comunitate și exportate în același sau aproximativ același moment cu mărfurile care se evaluează;

(b) valoarea de tranzacție a mărfurilor similare vândute pentru export în Comunitate și exportate în același sau aproximativ același moment cu mărfurile care se evaluează;

(c) valoarea bazată pe prețul unitar care corespunde vânzărilor în Comunitate de mărfuri importate sau de mărfuri identice sau similare importate totalizând cantitatea cea mai mare, către persoane care nu au legătură cu vânzătorii;

(d) valoarea calculată egală cu suma:

– costului sau valorii materialelor și fabricării sau altor transformări în procesul de fabricare a mărfurilor importate;

– valorii profitului și cheltuielilor generale egale cu cele care se reflectă în mod obișnuit în vânzările de mărfuri de aceeași natură sau tip cu mărfurile evaluate care sunt fabricate de producători în țara exportatoare pentru a fi exportate în Comunitate;

– costului sau valorii elementelor menționate la articolul 32 alineatul (1) litera (e).”

8 Articolul 31 alineatul (1) din Codul vamal prevede:

„Atunci când valoarea în vamă a mărfurilor importate nu poate fi stabilită în conformitate cu articolul 29 sau 30, ea se stabilește pe baza datelor disponibile în Comunitate, utilizându-se mijloacele firești în concordanță cu principiile și dispozițiile generale ale:

– acordului de punere în aplicare a articolului VII din Acordul General pentru Tarife și Comerț din 1994;

– articolului VII din Acordul General pentru Tarife și Comerț din 1994;

– dispozițiilor prezentului capitol.”

9 Articolul 78 din acest cod are următorul cuprins:

„(1) Autoritățile vamale, din oficiu sau la cererea declarantului, pot modifica declarația după acordarea liberului de vamă pentru mărfuri.

(2) Autoritățile vamale, după acordarea liberului de vamă și pentru a se convinge de acuratețea datelor cuprinse în declarație, pot controla documentele comerciale și datele referitoare la operațiunile de import sau export cu privire la mărfurile în cauză sau la operațiunile comerciale ulterioare în legătură cu aceste mărfuri. Asemenea controale pot fi efectuate la sediul declarantului, al oricărei alte persoane interesate direct sau indirect din punct de vedere profesional de operațiunile menționate sau al oricărei alte persoane aflate în posesia documentului și a datelor menționate în scopuri comerciale. Aceste autorități pot verifica de asemenea mărfurile când este încă posibil ca ele să fie prezentate.

(3) Atunci când revizuirea unei declarații sau un control ulterior indică faptul că dispozițiile care reglementează regimul vamal respectiv au fost aplicate pe baza unor informații incomplete sau incorecte, autoritățile vamale, în conformitate cu dispozițiile prevăzute, trebuie să ia măsurile necesare pentru reglementarea situației, ținând seama de orice informație nouă de care dispun.”

10 Articolul 221 alineatele (3) și (4) din codul menționat prevede:

„(3) Comunicarea către debitor nu poate fi făcută după expirarea unui termen de trei ani de la data la care a luat naștere datoria vamală. Acest termen se suspendă din momentul introducerii unei acțiuni în conformitate cu articolul 243, pe durata acțiunii.

(4) Atunci când datoria vamală este rezultatul unui act care, în momentul săvârșirii, putea declanșa urmărirea penală, valoarea poate fi comunicată debitorului, în conformitate cu condițiile prevăzute în dispozițiile legale în vigoare, după expirarea perioadei de trei ani menționate în alineatul (3).”

Regulamentul de aplicare

11 Titlul V din Regulamentul (CEE) nr. 2454/93 al Comisiei din 2 iulie 1993 de stabilire a unor dispoziții de aplicare a Regulamentului nr. 2913/92 (JO 1993, L 253, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 7, p. 3), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 3254/94 al Comisiei din 19 decembrie 1994 (JO 1994, L 346, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 6, p. 233) (denumit în continuare „regulamentul de aplicare”), este intitulat „Valoarea în vamă” și include articolele 141-181a din acesta.

12 Potrivit articolului 142 din regulamentul de aplicare:

„(1) În sensul prezentului titlu, termenii și expresiile de mai jos au următorul înțeles:

[…]

(c) «mărfuri identice»: mărfuri produse în aceeași țară și care sunt identice din toate punctele de vedere, inclusiv în privința caracteristicilor fizice, calității și renumelui. Existența unor diferențe minore de aspect nu exclude mărfurile respective din categoria mărfurilor considerate identice dacă ele corespund definiției;

(d) «mărfuri similare»: mărfuri produse în aceeași țară și care, deși nu seamănă în toate privințele, prezintă caracteristici și materiale componente asemănătoare care le permit să îndeplinească aceleași funcții și să fie interschimbabile din punct de vedere comercial; calitatea mărfurilor, renumele lor și existența unei mărci de fabrică sau de comerț se numără printre elementele care se iau în considerare pentru a stabili dacă mărfurile sunt similare sau nu;

[…]”

13 Articolul 150 din acest regulament are următorul cuprins:

„(1) În sensul articolului 30 alineatul (2) litera (a) din [Codul vamal] (valoarea de tranzacție a mărfurilor identice), valoarea în vamă se determină prin corelare cu valoarea de tranzacție a unor mărfuri identice vândute în aceleași condiții comerciale (a se citi «la același nivel comercial») și în cantitate sensibil egală cu a mărfurilor de evaluat. […]

(3) În cazul în care, pentru aplicarea prezentului articol, se constată existența a două sau mai multe valori de tranzacție pentru mărfuri identice, pentru stabilirea valorii în vamă a mărfurilor importate se ia în considerare valoarea de tranzacție cea mai mică.

(4) În sensul dispozițiilor prezentului articol, valoarea de tranzacție a mărfurilor produse de o altă persoană nu se ia în calcul decât în cazul în care nu se poate identifica nicio valoare de tranzacție a mărfurilor identice, produse de aceeași persoană care a produs mărfurile de evaluat, în conformitate cu alineatul (1).

(5) În sensul prezentului articol, «valoarea de tranzacție a mărfurilor identice importate» reprezintă o valoare în vamă stabilită în prealabil în conformitate cu articolul 29 din [Codul vamal], ajustată în conformitate cu alineatele (1) și (2) din prezentul articol.”

14 Articolul 151 din regulamentul menționat prevede:

„(1) La aplicarea articolului 30 alineatul (2) litera (b) din [Codul vamal] (valoarea de tranzacție a mărfurilor similare), valoarea în vamă se determină prin corelare cu valoarea de tranzacție a unor mărfuri similare în cadrul unei vânzări în aceleași condiții comerciale (a se citi «la același nivel comercial») și în cantitate sensibil egală ca în cazul mărfurilor supuse evaluării. […]

[…]

(3) În cazul în care, la aplicarea prezentului articol, se constată existența a două sau mai multe valori de tranzacție ale mărfurilor similare, pentru stabilirea valorii în vamă a mărfurilor importate se ia în considerare valoarea de tranzacție cea mai mică.

(4) În sensul prezentului articol, valoarea de tranzacție a mărfurilor produse de o altă persoană nu se ia în calcul decât în cazul în care nu se poate identifica nicio valoare de tranzacție a mărfurilor similare, produse de aceeași persoană care a produs mărfurile de evaluat, în conformitate cu alineatul (1).

(5) În sensul prezentului articol, «valoarea de tranzacție a mărfurilor similare importate» reprezintă o valoare în vamă stabilită în prealabil în conformitate cu articolul 29 din [Codul vamal], ajustată în conformitate cu alineatele (1) și (2) din prezentul articol.”

15 Articolul 181a din regulamentul de aplicare prevede:

„(1) Nu este necesar ca autoritățile vamale să determine valoarea în vamă a mărfurilor importate pe baza metodei valorii de tranzacție, în cazul în care, în conformitate cu procedura descrisă la alineatul (2), au îndoieli întemeiate că valoarea declarată nu reprezintă suma totală, plătită sau plătibilă, menționată la articolul 29 din [Codul vamal].

(2) Atunci când autoritățile vamale au suspiciuni, precum cele descrise la alineatul (1), ele pot solicita informații suplimentare în conformitate cu articolul 178 alineatul (4). În cazul în care aceste îndoieli persistă, înainte de a lua o decizie finală, autoritățile vamale trebuie să informeze persoana în cauză, în scris, dacă se solicită acest lucru, cu privire la motivele pe care se întemeiază aceste îndoieli și să îi acorde acesteia un termen rezonabil de răspuns. Decizia finală și motivațiile acesteia sunt comunicate în scris persoanei interesate."

Regulamentul nr. 515/97

16 Regulamentul (CE) nr. 515/97 al Consiliului din 13 martie 1997 privind asistența reciprocă între autoritățile administrative ale statelor membre și cooperarea dintre acestea și Comisie în vederea asigurării aplicării corespunzătoare a legislației din domeniile vamal și agricol (JO 1997, L 82, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 10, p. 3), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 766/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 iulie 2008 (JO 2008, L 218, p. 48) (denumit în continuare „Regulamentul nr. 515/97"), prevede la articolul 1 alineatul (1):

„Prezentul regulament stabilește condițiile în care autoritățile administrative responsabile de aplicarea legislației vamale și agricole în statele membre trebuie să colaboreze între ele și cu Comisia pentru a asigura respectarea dispozițiilor legislației în cauză în cadrul unui sistem comunitar."

17 Titlurile I și II din acest regulament se referă la asistența la cerere și, respectiv, la asistența spontană.

18 Titlul V din regulamentul menționat, intitulat „Sistemul de informare vamală [(SIV)]", cuprinde capitolul 2, intitulat, la rândul său, „Funcționarea și utilizarea SIV", care conține articolul 24 din acesta, care prevede:

„SIV constă într-o bază de date centralizată, ce poate fi accesată de la terminale aflate în fiecare stat membru și la Comisie. SIV conține exclusiv date, inclusiv date cu caracter personal, necesare pentru îndeplinirea obiectivului său, prevăzut la articolul 23 alineatul (2), date grupate în următoarele categorii:

[…]

(g) mărfuri reținute, puse sub sechestru sau confiscate;

[…]"

Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2016/346

19 Considerentul (1) al Regulamentului de punere în aplicare (UE) 2016/346 al Comisiei din 10 martie 2016 de stabilire a elementelor care trebuie incluse în Sistemul de informații al vămilor (JO 2016, L 65, p. 40) prevede:

„Obiectivul [SIV] este de a asista autoritățile competente în prevenirea, cercetarea și urmărirea operațiunilor care reprezintă o încălcare a legislației vamale sau agricole. În vederea atingerii acestui obiectiv, autoritățile competente ale statelor membre introduc în SIV informații cu privire la evenimente relevante, cum ar fi sechestrarea sau reținerea mărfurilor. Pentru ca SIV să continue să răspundă nevoilor autorităților competente, este necesar să se actualizeze lista elementelor care trebuie incluse în SIV.”

Reglementarea referitoare la statisticile privind comerțul exterior

20 Regulamentul (CE) nr. 471/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 6 mai 2009 privind statisticile comunitare privind comerțul exterior cu țările terțe și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1172/95 al Consiliului (JO 2009, L 152, p. 23) prevede la articolul 3 alineatul (1):

„Statisticile privind comerțul exterior înregistrează importurile și exporturile de mărfuri.

[…]

Importul este înregistrat de către statele membre atunci când mărfurile intră pe teritoriul statistic al Comunității conform uneia din următoarele proceduri vamale prevăzute în Codul vamal:

(a) punere în liberă circulație;

(b) perfecționare activă;

[…]”

21 Potrivit articolului 4 alineatul (1) din acest regulament:

„Sursa de date pentru înregistrarea importurilor și exporturilor de mărfuri menționate la articolul 3 alineatul (1) este declarația vamală, care include și eventuale amendamente sau modificări aduse datelor statistice în urma deciziilor aferente luate de autoritățile vamale.”

22 Articolul 5 alineatul (1) din regulamentul menționat dispune:

„Statele membre obțin următoarea serie de date din înregistrările importurilor și exporturilor menționate la articolul 3 alineatul (1):

[…]

(c) valoarea statistică a mărfurilor la frontiera națională a statului membru importator sau exportator;

[…]”

23 Articolul 6 din Regulamentul nr. 471/2009 prevede:

„(1) Statele membre produc pentru fiecare perioadă de referință lunară statistici privind importurile și exporturile mărfurilor, exprimate în valoare și în cantitate, defalcate în funcție de:

(a) codul mărfurilor;

(b) statul membru importator/exportator;

(c) țările partenere;

(d) procedura statistică;

(e) natura tranzacției;

(f) tratamentul preferențial la import;

(g) modul de transport.

[…]”

24 Articolul 8 din acest regulament prevede:

„(1) Statele membre comunică Comisiei (Eurostat) statisticile menționate la articolul 6 alineatul (1) în termen de 40 de zile de la încheierea fiecărei perioade de referință lunară.

Statele membre asigură faptul că statisticile conțin informații privind toate importurile și exporturile efectuate în perioada de referință în cauză, efectuând ajustări în cazul în care înregistrările nu sunt disponibile.

[…]”

25 Regulamentul (UE) nr. 113/2010 al Comisiei din 9 februarie 2010 de punere în aplicare a Regulamentului nr. 471/2009 în ceea ce privește schimburile comerciale vizate, definiția datelor, elaborarea statisticilor de comerț pe caracteristici de întreprindere și în funcție de moneda de facturare, precum și mărfurile sau mișcările specifice (JO 2010, L 37, p. 1) prevede la articolul 4 alineatele (1) și (2):

„(1) Valoarea statistică se bazează pe valoarea mărfurilor în momentul și locul de trecere a frontierei statului membru de destinație, în cazul importurilor, și a statului membru real de export, în cazul exporturilor.

Valoarea statistică se calculează pe baza valorii mărfurilor menționate la alineatul (2) și, după caz, aceasta se ajustează cu costurile de transport și asigurare în conformitate cu alineatul (4).

(2) În conformitate cu principiile de determinare a valorii prevăzute în acordul de punere în aplicare a articolului VII din Acordul General pentru Tarife și Comerț (acordul OMC privind determinarea valorii în vamă), valoarea mărfurilor importate și exportate este:

(a) în cazul unei vânzări sau achiziții, prețul efectiv plătit sau plătibil pentru mărfurile importate sau exportate, exclusiv valorile arbitrare sau fictive;

(b) în celelalte cazuri, prețul care ar fi fost plătit în eventualitatea unei vânzări sau achiziții.

Valoarea în vamă se utilizează dacă aceasta a fost determinată în conformitate cu Codul vamal pentru mărfuri puse în liberă circulație."

Litigiul principal și întrebările preliminare

26 În anul 2012, FAWKES, reclamanta din litigiul principal, a importat în Uniune, în mai multe rânduri, produse textile originare din China. Autoritatea vamală maghiară a considerat că valorile de tranzacție declarate în temeiul articolului 29 din Codul vamal erau anormal de mici. Întrucât a considerat că era imposibil să se stabilească valoarea în vamă a acestor produse pe baza valorii de tranzacție în temeiul regulii stabilite la articolul 29 din codul respectiv sau să se recurgă la metodele avute în vedere la articolul 30 din acesta, autoritatea amintită a aplicat, în acest scop, articolul 31 din codul menționat, adoptând mai multe decizii, împotriva cărora reclamanta din litigiul principal a introdus acțiuni la instanța națională competentă.

27 După cum reiese din observațiile prezentate atât de reclamanta din litigiul principal, cât și de guvernul maghiar, confirmate cu privire la acest aspect de elementele din dosarul prezentat Curții, aceste decizii au fost anulate de instanța națională competentă. Autoritatea vamală maghiară a adoptat noi decizii care au fost de asemenea anulate în urma unor acțiuni introduse de reclamanta din litigiul principal. Ulterior, această autoritate a adoptat decizia în litigiu, care a stabilit valoarea în vamă în conformitate cu articolul 30 alineatul (2) litera (b) din Codul vamal. În acest scop, ea a utilizat elemente care proveneau dintr-o bancă de date națională și care se raportau la o perioadă de 90 de zile, dintre care 45 anterioare și 45 ulterioare vămuirii. Autoritatea menționată nu a ținut seama de alte operațiuni de vămuire ale reclamantei din litigiul principal.

28 În susținerea acțiunii formulate împotriva deciziei în litigiu, reclamanta din litigiul principal a arătat, în primul rând, că autoritatea vamală maghiară ar fi trebuit să consulte, pentru a stabili valoarea în vamă în conformitate cu articolul 30 alineatul (2) litera (a) sau (b) din Codul vamal, bazele de date deținute de mai multe servicii ale Uniunii precum Direcția Generală (DG) „Impozitare și Uniune Vamală" (TAXUD) a Comisiei Europene, Oficiul European de Luptă Antifraudă (OLAF) și Eurostat, oficiul pentru statistică al Uniunii Europene. În al doilea rând, această autoritate vamală nu ar fi trebuit să excludă valorile de tranzacție aferente altor importuri care ar fi fost efectuate de reclamanta din litigiul principal în Ungaria și în alte state membre decât dacă au fost repuse în discuție de autoritățile competente. În al treilea rând, potrivit reclamantei din litigiul principal, perioada luată în considerare pentru stabilirea valorii în vamă ar fi trebuit să fie mai mare decât cea de 90 de zile la care s-a referit autoritatea vamală menționată.

29 Întrucât instanța națională de prim grad de jurisdicție a respins această acțiune, reclamanta din litigiul principal a declarat recurs în casație la Kúria (Curtea Supremă, Ungaria), instanța de trimitere. În susținerea recursului formulat, reclamanta din litigiul principal și-a reiterat criticile

întemeiate pe pretinsa obligație de a stabili valoarea în vamă prin consultarea bazelor de date ținute în cadrul Uniunii, de a ține seama de valorile de tranzacție referitoare la alte importuri ale reclamantei menționate și de a reține o perioadă relevantă mai mare de 90 de zile.

30 Potrivit instanței de trimitere, atunci când este vorba despre stabilirea valorii în vamă pe baza valorii de tranzacție a unor mărfuri identice sau similare în sensul articolului 30 alineatul (2) literele (a) și (b) din Codul vamal, o autoritate vamală națională nu poate omite să contacteze autoritățile vamale din alte state membre. În lipsa, la nivelul Uniunii, a unei baze de date care să reunească informațiile necesare, această dispoziție ar trebui să fie interpretată în sensul că permite autorității vamale a unui stat membru să solicite informații omoloagelor sale din alte state membre.

31 În plus, instanța de trimitere apreciază că autoritatea vamală poate să nu țină seama de valorile de tranzacție reținute cu ocazia vămuirilor anterioare efectuate la cererea aceluiași importator, dacă există o îndoială cu privire la caracterul acceptabil al acestor valori în vamă, în sensul articolului 29 din Codul vamal. Instanța de trimitere consideră de asemenea că o perioadă de 90 de zile, dintre care 45 anterioare și 45 ulterioare vămuirii, corespunde noțiunii de mărfuri exportate în Uniune „în același sau aproximativ același moment cu mărfurile care se evaluează”, în sensul articolului 30 alineatul (2) literele (a) și (b) din acest cod.

32 În aceste condiții, Kúria (Curtea Supremă) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Articolul 30 alineatul (2) literele (a) și (b) din [Codul vamal] trebuie interpretat în sensul că pot și trebuie să fie considerate drept valoare în vamă numai valorile care figurează în baza de date alimentată grație propriilor operațiuni de vămuire efectuate de autoritatea vamală a statului membru?

2) În cazul unui răspuns negativ la prima întrebare preliminară, în vederea stabilirii valorii în vamă în conformitate cu articolul 30 alineatul (2) literele (a) și (b) [din Codul vamal], este necesar să se recurgă la autoritățile vamale din alte state membre pentru a obține valoarea în vamă a unor mărfuri similare care figurează în bazele de date ale acestora și/sau este necesar să se consulte vreo bază de date [a Uniunii] și să se obțină valorile în vamă care figurează în aceasta?

3) Articolul 30 alineatul (2) literele (a) și (b) din [Codul vamal] trebuie interpretat în sensul că, pentru a stabili valoarea în vamă, nu pot fi luate în considerare valorile de tranzacție care se referă la tranzacțiile solicitantului însuși al vămuirii, deși acestea nu au fost contestate nici de autoritatea vamală națională, nici de autoritățile vamale din alte state membre?

4) Condiția privind «același sau aproximativ același moment», stabilită la articolul 30 alineatul (2) literele (a) și (b) din [Codul vamal], trebuie interpretată în sensul că perioada de referință poate fi limitată la un interval cuprins între 45 de zile anterioare și 45 de zile ulterioare vămuirii?”

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la primele două întrebări

33 Prin intermediul primelor două întrebări, care trebuie analizate împreună, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 30 alineatul (2) literele (a) și (b) din Codul vamal trebuie să fie interpretat în sensul că, la stabilirea valorii în vamă în conformitate cu această dispoziție, autoritatea vamală a unui stat membru se poate limita să utilizeze elementele care figurează în baza de date națională pe care o alimentează și o gestionează sau are obligația de a accesa informațiile deținute de autoritățile vamale ale altor state membre sau de instituțiile și serviciile Uniunii, adresându-le acestora, dacă este necesar, o cerere pentru a obține date suplimentare în scopul acestei stabiliri.

34 Trebuie arătat că dispozițiile dreptului Uniunii referitoare la determinarea valorii în vamă urmăresc stabilirea unui sistem echitabil, uniform și neutru care exclude utilizarea unor valori în vamă arbitrare sau fictive. Valoarea în vamă trebuie, așadar, să reflecte valoarea economică reală a unei mărfi importate și, prin urmare, să țină seama de ansamblul elementelor acestei mărfi care prezintă o valoare economică (Hotărârea din 9 iulie 2020, Direktor na Teritorialna direktsiya Yugozapadna Agentsiya „Mitnitsi”, C-76/19, EU:C:2020:543, punctul 34 și jurisprudența citată).

35 Pe de altă parte, având în vedere legătura de subsidiaritate care există între diferitele metode de stabilire a valorii în vamă prevăzute la articolul 30 alineatul (2) literele (a)-(d) din Codul vamal, autoritățile vamale trebuie să dea dovadă de diligență în punerea în aplicare a fiecăreia dintre metodele succesive prevăzute de această dispoziție înainte de a putea concluziona că nu este aplicabilă (Hotărârea din 9 noiembrie 2017, LS Customs Services, C-46/16, EU:C:2017:839, punctul 52).

36 Astfel, atunci când autoritatea vamală încearcă să stabilească valoarea în vamă în conformitate cu articolul 30 alineatul (2) litera (a) din Codul vamal, trebuie să își întemeieze aprecierea pe elemente care privesc mărfuri identice, astfel cum sunt definite acestea la articolul 142 alineatul (1) litera (c) din regulamentul de aplicare, exportate în același sau aproximativ același moment cu mărfurile care se evaluează, respectând în același timp celelalte condiții prevăzute la articolul 150 din acest din urmă regulament, legate, printre altele, de nivelul comercial la care sunt vândute mărfurile identice respective, de cantitatea vândută, precum și de persoana care le-a produs.

37 În mod analog, atunci când autoritatea vamală, după ce a constatat că metoda prevăzută la articolul 30 alineatul (2) litera (a) din Codul vamal nu este aplicabilă, încearcă să stabilească valoarea în vamă în conformitate cu articolul 30 alineatul (2) litera (b) din acest cod, ea trebuie să își întemeieze aprecierea pe elemente care privesc mărfuri similare, astfel cum sunt definite acestea la articolul 142 alineatul (1) litera (d) din regulamentul de aplicare, exportate în Uniune în același sau aproximativ același moment cu mărfurile care se evaluează, respectând în același timp celelalte condiții prevăzute la articolul 151 din cel din urmă regulament, care sunt identice cu cele prevăzute la articolul 150 din acesta.

38 În acest context, având în vedere obligația de diligență care le revine în punerea în aplicare a articolului 30 alineatul (2) literele (a) și (b) din Codul vamal, autoritățile vamale sunt obligate să consulte toate sursele de informare și bazele de date de care dispun pentru a stabili valoarea în

vamă în modul cel mai precis și cel mai apropiat posibil de realitate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 noiembrie 2017, LS Customs Services, C-46/16, EU:C:2017:839, punctul 56, și Hotărârea din 20 iunie 2019, Oribalt Rīga, C-1/18, EU:C:2019:519, punctul 27).

39 Conform acestei obligații, fiecare autoritate vamală trebuie să recurgă la baza de date națională pe care o gestionează și o alimentează, în măsura în care această bază de date îi furnizează elementele necesare pentru aplicarea articolului 30 alineatul (2) literele (a) și (b) din Codul vamal, prin adoptarea unei decizii motivate în conformitate cu articolul 6 alineatul (3) din codul respectiv. În schimb, o autoritate vamală nu poate fi obligată să încerce sistematic, din oficiu sau pe baza unei simple cereri, să acceseze surse de informare sau baze de date care nu îi sunt necesare în scopul aplicării articolului 30 alineatul (2) literele (a) și (b) din codul menționat, în special atunci când accesul său la aceste surse de informare sau la aceste baze de date nu este liber și imediat sau atunci când datele pe care le oferă ele nu pot fi incluse în motivarea unei decizii adoptate în temeiul acestei dispoziții.

40 Trebuie arătat, în această privință, că autoritățile vamale alimentează bazele de date naționale prin intermediul declarațiilor vamale pe care le primesc în temeiul Codului vamal. În special, din coroborarea articolului 3 alineatul (1) al doilea paragraf cu articolul 4 alineatul (1) din Regulamentul nr. 471/2009 reiese că statele membre sunt obligate să înregistreze orice import de mărfuri care intră pe teritoriul lor, care face parte din teritoriul statistic al Uniunii, în sensul articolului 2 litera (b) din acest regulament, utilizând declarația vamală ca sursă de date pentru înregistrare. Printre datele statistice colectate de autoritățile vamale figurează, potrivit articolului 5 alineatul (1) litera (c) din regulamentul menționat, valoarea statistică a mărfurilor la frontiera statului membru importator, care, potrivit articolului 4 alineatul (1) din Regulamentul nr. 113/2010, se bazează pe valoarea mărfurilor în momentul și locul de trecere a frontierei statului membru de destinație, în cazul importurilor.

41 Prin urmare, bazele de date naționale astfel create pot, în principiu, să facă trimitere la elementele necesare pentru aplicarea articolului 30 alineatul (2) literele (a) și (b) din Codul vamal. În plus, fiecare dintre aceste baze de date naționale este, prin definiție, liber și imediat accesibilă autorității vamale a statului membru în cauză, care o alimentează și o gestionează.

42 În aceste condiții, eventuala obligație a unei autorități vamale a statului membru în care are loc operațiunea de vămuire de a recurge la elementele provenite din bazele de date create și gestionate de autoritățile vamale ale celorlalte state membre sau de serviciile Uniunii depinde de aspectul dacă autoritatea vamală în cauză este în măsură să stabilească valoarea în vamă în conformitate cu articolul 30 alineatul (2) literele (a) și (b) din Codul vamal, prin intermediul elementelor aflate la dispoziția sa imediată. Dacă autoritatea respectivă dispune deja, pornind de la bazele de date pe care le alimentează și le gestionează, de elementele necesare în acest scop, informațiile conținute în baze de date gestionate de alte autorități vamale sau de serviciile Uniunii nu prezintă nicio utilitate specială.

43 În plus, accesul liber și imediat la fiecare dintre bazele de date naționale este rezervat numai autorității vamale a statului membru în cauză care o alimentează și o gestionează, astfel încât autoritățile omoloage din alte state membre nu pot obține informații din aceasta decât în urma unei cereri introduse în conformitate cu Regulamentul nr. 515/97.

44 Astfel, din articolul 1 alineatul (1) din Regulamentul nr. 515/97 reiese că acesta stabilește condițiile în care autoritățile administrative responsabile de aplicarea legislației vamale și agricole în statele membre trebuie să colaboreze între ele și cu Comisia pentru a asigura respectarea dispozițiilor

legislației în cauză. Or, această asistență este acordată fie la cerere, în conformitate cu dispozițiile titlului I din acest regulament, fie în mod spontan, în conformitate cu titlul II din regulamentul menționat, în situații care se disting de un simplu control în vederea stabilirii valorii în vamă.

45 În aceste condiții, atunci când elementele care figurează în baza de date națională a statului membru în cauză sunt suficiente pentru ca autoritatea vamală a acestui stat membru să stabilească valoarea în vamă, în conformitate cu articolul 30 alineatul (2) literele (a) și (b) din Codul vamal, impunerea obligației de a căuta sistematic să se obțină elemente provenite din bazele de date gestionate de autoritățile vamale ale celorlalte state membre ar avea ca efect îngreunarea inutilă a oricărei proceduri de control, ceea ce ar putea să compromită realizarea obiectivului de combatere a fraudei și a oricărei alte activități nelegale care aduce atingere intereselor financiare ale Uniunii. Astfel, acest obiectiv, enunțat la articolul 325 TFUE și în al optulea considerent al Codului vamal, impune încheierea controalelor vamale în timp util, permițând colectarea efectivă și integrală a taxelor vamale [a se vedea în acest sens Hotărârea din 8 martie 2022, Comisia/Regatul Unit (Combaterea fraudei privind subevaluarea), C-213/19, EU:C:2022:167, punctele 209-211 și jurisprudența citată].

46 În ceea ce privește datele statistice colectate la nivelul Uniunii, în special cele pe care le menționează observațiile scrise depuse în fața Curții, nu este cert că acestea conțin în mod necesar elemente care pot fi utilizate în vederea stabilirii valorii în vamă în temeiul articolului 30 alineatul (2) literele (a) și (b) din Codul vamal, din cauza caracterului lor agregat și a naturii lor confidențiale.

47 În această privință, trebuie arătat că Regulamentul nr. 515/97 stabilește, în temeiul titlului V, un sistem de informare vamală care constă într-o bază de date centralizată, ce poate fi accesată de la terminale aflate în fiecare stat membru și la Comisie. Cu toate acestea, din articolul 24 litera (g) din acest regulament, precum și din considerentul (1) al Regulamentului de punere în aplicare 2016/346 reiese că autoritățile competente ale statelor membre alimentează sistemul de informare vamală cu informații privind evenimente relevante, cum ar fi sechestrarea sau reținerea mărfurilor. Sistemul de informare vamală nu colectează, așadar, informații privind orice operațiune de vămuire ce are loc pe teritoriul vamal al Uniunii, din care autoritățile competente să poată extrage, în orice situație, elementele necesare pentru a stabili valoarea în vamă a unei mărfi în conformitate cu articolul 30 alineatul (2) literele (a) și (b) din Codul vamal.

48 În mod similar, din articolele 5, 6 și 8 din Regulamentul nr. 471/2009 reiese că statele membre transmit Eurostat date agregate privind importurile, exprimate în valoare și defalcate în funcție de codul mărfurilor. Or, după cum s-a arătat la punctele 36 și 37 din prezenta hotărâre, stabilirea valorii în vamă în conformitate cu articolul 30 alineatul (2) literele (a) și (b) din Codul vamal impune examinarea unor elemente precum caracteristicile fizice, calitatea, renumele, caracterul interschimbabil al bunurilor, precum și nivelul comercial al vânzărilor luate în considerare.

49 În consecință, așa cum arată guvernul maghiar, datele transmise Eurostat de statele membre în temeiul Regulamentului nr. 471/2009 nu par, în sine, de natură să permită autorității vamale să determine valoarea în vamă într-o manieră conformă cu articolul 30 alineatul (2) literele (a) și (b) din Codul vamal.

50 Această situație se regăsește și în cazul oricărei baze de date create la nivelul Uniunii, care conține informații de interes vamal, precum tarifele, regulile de origine, taxele și taxele suplimentare, procedurile și formalitățile de import, cerințele referitoare la produse, obstacolele în calea

comerțului și statisticile fluxurilor comerciale, fără a oferi însă informații precise care să permită stabilirea valorii în vamă în conformitate cu articolul 30 alineatul (2) literele (a) și (b) din Codul vamal.

51 În plus, obligația de motivare ce revine autorităților vamale în cadrul punerii în aplicare a Codului vamal are repercusiuni asupra posibilității de exploatare a bazelor de date gestionate de serviciile Uniunii în vederea prevenirii fraudei.

52 Astfel, potrivit articolului 6 alineatul (3) din Codul vamal, deciziile adoptate de autoritățile vamale în scris, care sunt în detrimentul persoanelor cărora le sunt adresate, trebuie să stipuleze motivele pe care se întemeiază.

53 Astfel, obligația de motivare ce revine autorităților vamale în cadrul punerii în aplicare a Codului vamal trebuie, în primul rând, să permită dezvăluirea în mod clar și neechivoc a motivelor care le-au determinat să excludă una sau mai multe metode de stabilire a valorii în vamă, în speță pe cea de la articolul 29 din Codul vamal (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 noiembrie 2017, LS Customs Services, C-46/16, EU:C:2017:839, punctul 44).

54 În al doilea rând, această obligație implică faptul că respectivele autorități sunt obligate să prezinte în decizia lor de stabilire a cuantumului taxelor la import datorate datele pe baza cărora a fost calculată valoarea în vamă a mărfurilor, în speță în temeiul articolului 30 alineatul (2) din Codul vamal, atât pentru a permite destinatarului acesteia să își apere drepturile în cele mai bune condiții posibile și să decidă în deplină cunoștință de cauză dacă este util să formuleze o acțiune împotriva ei, cât și pentru a permite instanțelor să își exercite controlul asupra legalității deciziei menționate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 noiembrie 2017, LS Customs Services, C-46/16, EU:C:2017:839, punctul 45).

55 Presupunând că se pot dovedi utile pentru stabilirea valorii în vamă, elementele confidențiale provenite dintr-o bază de date care urmăresc, prin metode de explorare statistică, să detecteze modele comerciale care pot constitui cazuri de fraudă nu pot face parte din motivarea impusă la articolul 6 alineatul (3) din Codul vamal. În consecință, nu se poate considera că baza de date din care reies aceste elemente se află la dispoziția autorităților vamale în vederea stabilirii valorii în vamă în sensul articolului 30 alineatul (2) literele (a) și (b) din Codul vamal.

56 În aceste condiții, considerațiile prezentate la punctele 42-55 din prezenta hotărâre nu împiedică autoritatea vamală a unui stat membru să adreseze – în funcție de circumstanțele fiecărei spețe și ținând seama de obligația sa de diligență – autorităților vamale ale altor state membre sau instituțiilor și serviciilor Uniunii cereri adecvate pentru a obține elementele suplimentare de care are nevoie pentru a stabili valoarea în vamă (a se vedea prin analogie Hotărârea din 9 noiembrie 2017, LS Customs Services, C-46/16, EU:C:2017:839, punctul 55), cu condiția ca acestea să poată fi aduse la cunoștința operatorului în cauză în temeiul articolului 6 alineatul (3) din Codul vamal.

57 Având în vedere considerațiile care precedă, este necesar să se răspundă la primele două întrebări că articolul 30 alineatul (2) literele (a) și (b) din Codul vamal trebuie să fie interpretat în sensul că, la stabilirea valorii în vamă în conformitate cu această dispoziție, autoritatea vamală a unui stat membru se poate limita să utilizeze elementele care figurează în baza de date națională pe care o alimentează și o gestionează, fără să fie obligată, atunci când elementele respective sunt suficiente în acest sens, să acceseze informațiile deținute de autoritățile vamale ale altor state membre sau de

instituțiile și serviciile Uniunii, fără a se aduce atingere, în caz contrar, posibilității autorității vamale menționate de a adresa o cerere autorităților sau instituțiilor și serviciilor amintite pentru a obține date suplimentare în scopul acestei stabiliri.

Cu privire la a treia întrebare

58 Prin intermediul celei de a treia întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 30 alineatul (2) literele (a) și (b) din Codul vamal trebuie să fie interpretat în sensul că autoritatea vamală a unui stat membru poate exclude, la stabilirea valorii în vamă, valorile de tranzacție referitoare la alte operațiuni ale solicitantului vămuirii, chiar dacă valorile menționate nu au fost contestate nici de această autoritate vamală, nici de autoritățile vamale ale altor state membre.

59 Din articolul 150 alineatul (5) și din articolul 151 alineatul (5) din regulamentul de aplicare reiese că valoarea de tranzacție a unor mărfuri identice sau, respectiv, similare este înțeleasă ca fiind valoarea de tranzacție a altor mărfuri, identice sau similare cu mărfurile care se evaluează, stabilită în prealabil în temeiul articolului 29 din Codul vamal.

60 Or, aceste dispoziții nu exclud luarea în considerare, în vederea stabilirii valorii în vamă pentru un anumit import în conformitate cu articolul 30 alineatul (2) literele (a) și (b) din Codul vamal, a valorilor de tranzacție stabilite în temeiul articolului 29 din acest cod, referitoare la alte importuri efectuate de același operator.

61 Cu toate acestea, potrivit articolului 78 alineatele (1) și (2) din Codul vamal, autoritatea vamală poate, după acordarea liberului de vamă pentru mărfuri, să modifice declarația vamală și/sau să controleze documentele și datele comerciale referitoare la operațiunile de import cu privire la mărfurile în cauză. În plus, din articolul 221 alineatul (3) din Codul vamal reiese că cuantumul taxelor, atât cel stabilit inițial, cât și cel eventual stabilit în urma unei modificări sau a unui control, trebuie să fie comunicat debitorului în termen de trei ani de la data la care a luat naștere datoria vamală.

62 În sfârșit, din articolul 181a din regulamentul de aplicare reiese că, atunci când autoritatea vamală are motive să se îndoiască că valoarea declarată a mărfurilor importate reprezintă suma totală plătită sau plătibilă pentru acestea, poate respinge prețul declarat dacă aceste îndoieli persistă după ce au solicitat eventual furnizarea oricărei informații sau a oricărui document suplimentar și după ce persoanei interesate i s-a acordat un termen rezonabil pentru a-și prezenta punctul de vedere cu privire la motivele pe care se întemeiază îndoielile respective (Hotărârea din 16 iunie 2016, EURO 2004, Hungary, C-291/15, EU:C:2016:455, punctul 31).

63 Din ansamblul dispozițiilor evocate la punctele 59-62 din prezenta hotărâre reiese că, atunci când stabilește valoarea în vamă pentru un anumit import în conformitate cu articolul 30 alineatul (2) literele (a) și (b) din Codul vamal, autoritatea vamală a unui stat membru poate exclude valorile în vamă declarate cu ocazia altor importuri ale aceluiași operator în statul membru menționat, cu condiția ca autoritatea amintită să le repună în discuție în prealabil în temeiul articolului 78 alineatele (1) și (2) din Codul vamal, în limitele temporale impuse la articolul 221 din acesta și potrivit procedurii prevăzute la articolul 181a din regulamentul de aplicare.

64 Situația se prezintă în mod diferit atunci când operatorul în cauză invocă valori de tranzacție referitoare la importuri efectuate în alte state membre. Astfel, întrucât autoritatea vamală a unui stat membru nu este în măsură să influențeze alegerile autorităților omoloage ale altor state

membre cu privire la aplicarea articolului 181a din regulamentul de aplicare în raport cu unul sau cu mai multe importuri, faptul că aceste din urmă autorități nu au repus în discuție valorile de tranzacție în cauză nu poate, în sine, să împiedice prima autoritate să aprecieze caracterul plauzibil al valorilor de tranzacție invocate de importator. Într-o asemenea ipoteză, această autoritate păstrează posibilitatea de a exclude valorile în vamă declarate cu ocazia altor importuri efectuate de același operator în alte state membre, însă cu condiția să motiveze această excludere în conformitate cu articolul 6 alineatul (3) din Codul vamal, prin referire la elemente care afectează caracterul plauzibil al valorilor de tranzacție în discuție.

65 Ținând seama de aceste considerații, este necesar să se răspundă la a treia întrebare că articolul 30 alineatul (2) literele (a) și (b) din Codul vamal trebuie să fie interpretat în sensul că autoritatea vamală a unui stat membru poate exclude, la stabilirea valorii în vamă, valorile de tranzacție referitoare la alte operațiuni ale solicitantului vămuirii, chiar dacă valorile menționate nu au fost contestate nici de această autoritate vamală, nici de autoritățile vamale ale altor state membre, cu condiția ca, pe de o parte, în ceea ce privește valorile de tranzacție referitoare la importuri efectuate în acest stat membru, autoritatea amintită să le repună în discuție în prealabil în temeiul articolului 78 alineatele (1) și (2) din Codul vamal, în limitele temporale impuse de articolul 221 din acesta și în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 181a din regulamentul de aplicare, și, pe de altă parte, în ceea ce privește valorile de tranzacție referitoare la importuri efectuate în alte state membre, această autoritate vamală să motiveze excluderea respectivă în conformitate cu articolul 6 alineatul (3) din Codul vamal prin referire la elemente care le afectează caracterul plauzibil.

Cu privire la a patra întrebare

66 Prin intermediul celei de a patra întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă noțiunea de mărfuri exportate „în același sau aproximativ același moment” cu mărfurile care se evaluează, utilizată la articolul 30 alineatul (2) literele (a) și (b) din Codul vamal, trebuie să fie interpretată în sensul că, la stabilirea valorii în vamă în conformitate cu această dispoziție, autoritatea vamală se poate limita să utilizeze date referitoare la valori de tranzacție care se raportează la o perioadă de 90 de zile, dintre care 45 anterioare și 45 ulterioare vămuirii mărfurilor care se evaluează.

67 După cum s-a arătat la punctul 34 din prezenta hotărâre, dispozițiile referitoare la determinarea valorii în vamă urmăresc stabilirea unui sistem echitabil, uniform și neutru care exclude utilizarea unor valori în vamă arbitrare sau fictive. Valoarea în vamă trebuie, așadar, să reflecte valoarea economică reală a unei mărfi importate și, prin urmare, să țină seama de ansamblul elementelor acestei mărfi care prezintă o valoare economică.

68 În acest context, autoritățile vamale sunt obligate, așa cum s-a arătat la punctul 38 din prezenta hotărâre, să consulte toate sursele de informare și bazele de date de care dispun pentru a stabili valoarea în vamă în modul cel mai precis și cel mai apropiat posibil de realitate.

69 În raport cu aceste obiective trebuie înțeleasă obligația care revine autorităților vamale de a stabili valoarea în vamă pe baza valorii de tranzacție a unor mărfuri identice sau similare, exportate „în același sau aproximativ același moment” cu mărfurile care se evaluează.

70 În special, cerința privind luarea în considerare a valorii de tranzacție a mărfurilor exportate „în același sau aproximativ același moment” cu mărfurile care se evaluează urmărește să garanteze că sunt reținute operațiuni care au avut loc la o dată suficient de apropiată de data exportului, astfel încât să se evite riscul unei modificări substanțiale a practicilor comerciale și a condițiilor pieței care afectează prețurile mărfurilor care se evaluează.

71 În consecință, o autoritate vamală poate, în principiu, să nu țină seama decât de valorile de tranzacție pentru mărfuri identice sau similare vândute la export în Uniune într-o perioadă stabilită de aceasta la 90 de zile, dintre care 45 anterioare și 45 ulterioare vămuirii mărfurilor care se evaluează. Astfel, această perioadă pare suficient de apropiată de data exportului, în așa fel încât să se evite riscul unei modificări substanțiale a practicilor comerciale și a condițiilor pieței care afectează prețurile mărfurilor care se evaluează. Prin urmare, în cazul în care autoritatea menționată concluzionează că operațiunile de export de mărfuri identice sau similare mărfurilor care se evaluează, efectuate în această perioadă, îi permit să stabilească valoarea în vamă a acestora din urmă în conformitate cu articolul 30 alineatul (2) literele (a) și (b) din Codul vamal, ea nu poate, în principiu, să fie obligată să își extindă ancheta pentru a include în aceasta exporturi de mărfuri identice sau similare efectuate în afara perioadei respective.

72 În lipsa unor exporturi de mărfuri identice sau similare efectuate în această perioadă de 90 de zile, autorității vamale îi revine sarcina de a examina dacă asemenea exporturi au fost efectuate într-o perioadă mai lungă, însă nu prea îndepărtată de data exportului mărfurilor care se evaluează, cu condiția ca, în această perioadă mai lungă, practicile comerciale și condițiile pieței care afectează prețurile mărfurilor care se evaluează să fi rămas substanțial aceleași. Numai în cazul în care concluzionează, sub controlul exercitat de instanța națională, în sensul inexistenței unor astfel de exporturi, autoritatea vamală poate recurge, succesiv, la metodele de stabilire a valorii în vamă prevăzute la articolul 30 alineatul (2) literele (c) și (d) din Codul vamal sau, în cazul neaplicării acestuia, la articolul 31 din acesta.

73 Prin urmare, trebuie să se răspundă la a patra întrebare că noțiunea de mărfuri exportate „în același sau aproximativ același moment” cu mărfurile care se evaluează, prevăzută la articolul 30 alineatul (2) literele (a) și (b) din Codul vamal, trebuie să fie interpretată în sensul că, la stabilirea valorii în vamă în conformitate cu această dispoziție, autoritatea vamală se poate limita să utilizeze date referitoare la valori de tranzacție care se raportează la o perioadă de 90 de zile, dintre care 45 anterioare și 45 ulterioare vămuirii mărfurilor care se evaluează, cu condiția ca operațiunile de export în Uniune de mărfuri identice sau similare mărfurilor care se evaluează, efectuate în această perioadă, să îi permită să stabilească valoarea în vamă a acestora din urmă în conformitate cu dispoziția menționată.

Cu privire la cheltuielile de judecată

74 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a cincea) declară:

1) **Articolul 30 alineatul (2) literele (a) și (b) din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar trebuie să fie interpretat în sensul că, la stabilirea valorii în vamă în conformitate cu această dispoziție, autoritatea vamală a unui stat membru se poate limita să utilizeze elementele care figurează în baza de date națională pe care o alimentează și o gestionează, fără să fie obligată, atunci când elementele respective sunt suficiente în acest sens, să acceseze informațiile deținute de autoritățile vamale ale altor state membre sau de instituțiile și serviciile Uniunii Europene, fără a se aduce atingere, în caz contrar, posibilității autorității vamale menționate de a adresa o cerere autorităților sau instituțiilor și serviciilor amintite pentru a obține date suplimentare în scopul acestei stabiliri.**

2) **Articolul 30 alineatul (2) literele (a) și (b) din Regulamentul nr. 2913/92 trebuie să fie interpretat în sensul că autoritatea vamală a unui stat membru poate exclude, la stabilirea valorii în vamă, valorile de tranzacție referitoare la alte operațiuni ale solicitantului vămuirii, chiar dacă valorile menționate nu au fost contestate nici de această autoritate vamală, nici de autoritățile vamale ale altor state membre, cu condiția ca, pe de o parte, în ceea ce privește valorile de tranzacție referitoare la importuri efectuate în acest stat membru, autoritatea amintită să le repună în discuție în prealabil în temeiul articolului 78 alineatele (1) și (2) din Regulamentul nr. 2913/92, în limitele temporale impuse de articolul 221 din acesta și în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 181a din Regulamentul (CEE) nr. 2454/93 al Comisiei din 2 iulie 1993 de stabilire a unor dispoziții de aplicare a Regulamentului (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului de instituire a Codului vamal comunitar, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 3254/94 al Comisiei din 19 decembrie 1994, și, pe de altă parte, în ceea ce privește valorile de tranzacție referitoare la importuri efectuate în alte state membre, această autoritate vamală să motiveze excluderea respectivă în conformitate cu articolul 6 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2913/92 prin referire la elemente care le afectează caracterul plauzibil.**

3) **Noțiunea de mărfuri exportate „în același sau aproximativ același moment” cu mărfurile care se evaluează, prevăzută la articolul 30 alineatul (2) literele (a) și (b) din Regulamentul nr. 2913/92, trebuie să fie interpretată în sensul că, la stabilirea valorii în vamă în conformitate cu această dispoziție, autoritatea vamală se poate limita să utilizeze date referitoare la valori de tranzacție care se raportează la o perioadă de 90 de zile, dintre care 45 anterioare și 45 ulterioare vămuirii mărfurilor care se evaluează, cu condiția ca operațiunile de export în Uniunea Europeană de mărfuri identice sau similare mărfurilor care se evaluează, efectuate în această perioadă, să îi permită să stabilească valoarea în vamă a acestora din urmă în conformitate cu dispoziția menționată.**

Semnături